vylučovati příslušnost rozhodčího soudu ve sporech, v nichž vystupuje člen proti družstvu, a které budou asi spory nejčastějšími. Jest proto bezdůvodna námitka stížnosti, že ve vlastních věcech družstva rozhodčí soud jest po zákonu nepříslušný. Kdyby byl zákonodárce zamýšlel omeziti příslušnost rozhodčího soudu jen na spory členů družstva mezi sebou, jak stížnost tvrdí, byl by takovýto úmysl v § 23 zajisté nějak vyjádřil. Ježto se tak nestalo, svědčí to právě o nesprávnosti stanoviska stížnosti.

Ježto podle těchto úvah šlo o rozepři z poměru družstevního, jehož existence nebyla však na sporu, a ježto předmětem rozepře byly toliko členské příspěvky, přísluší řešení takové rozepře pak podle § 23 stanov rozhodčímu soudu a vymyká se tedy z příslušnosti úřadů správních. Žal. úřad proto právem odmítl rozhodovati věcně o námitkách vznesených stěžující si firmou proti předepsaným jí členským příspěvkům.

Že by rozhodčí soud nebyl kompetentním rozhodovati v daném případě vzhledem ke zvláštnímu poměru stěžující si firmy jako člena družstva, nepodléhajícího daním uvedeným v § 6 odst. II stanov, stížnost netvrdí a po této stránce žádné přesně formulované námitky nemá.

Č. 11.443.

Vodní právo: Ustanovení stanov vodního družstva o tom, že vodní družstvo je oprávněno užívati určitého melioračního zařízení, nemůže nahraditi vodoprávní konsens, jehož ono užívání vyžaduje.

(Nález ze dne 26. září 1934 č. 18.168.)

Věc: František P. a spol. v S. (adv. Dr. Oldř. Koblížek z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze (odb. r. Dr. Lad. Strnad) o přestupek vodního zákona.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podáním z 8. července 1930 stěžovalo si vodní družstvo v S. u okr. úřadu v Čes. Brodě, že st-lé zřídili si bez jakéhokoliv povolení zařízení, jimiž odebírají vodu z hlavního melioračního odpadu Vodního družstva pro P. a okolí, a znemožňují tím členům Vodního družstva pro závlahu pozemků v S. užívání uděleného mu vodního oprávnění, takže tito nemohou své pozemky včas zavlažovati vodou v konsentovaném množství, čímž trpí značnou škodu, a žádalo, aby st-lům bylo nařízeno odstraniti ona zařízení podle § 72 vod. zák.; při tom si družstvo vyhradilo uplatňovati nárok na náhradu vzniklé škody.

Výměrem okr. úřadu v Českém Brodě ze ... byli st-lé uznáni vinnými přestupkem §§ 71 a 72 vod. zák., jehož se dopustili tím, že k závlaze svých pozemků v S. bez vodoprávního povolení strojními čerpadly odbírali vodu v horní trati hlavního melioračního odpadu Vodního družstva pro P. a okolí, z něhož odběr vody přísluší Vodnímu družstvu pro závlahu pozemků v S. a Ing. V. T. podle vodoprávních povolení, udělených jim výměry osp-é, resp. okr. úřadu v Čes. Brodě z 2. února 1925 a z 31. ledna 1931. St-lé byli odsouzeni každý k pokutě 100 Kč a uznáni povinnými, aby svémocně postavená zařízení na svůj náklad do 14 dnů odklidili, jakož i jmenovanému vodnímu družstvu a Ing. V. T. nahradili

způsobenou škodu, bude-li nárok na ni uplatněn, a zaplatili náklady řízení, určené částkou 283 Kč 25 h. Odvolání do tohoto výměru podané zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím.

Stížnost, vytýkající tomuto rozhodnutí vadnost řízení a nezákonnost, neuznal nss důvodnou z těchto úvah:

St-lé nepopírali nikdy, že vodu z řečeného melioračního odpadu odebírali způsobem uvedeným ve výměru I. stol., a nikdy netvrdili, že k tomuto odběru vody a k strojnímu zařízení, jímž vodu odbírají, dostalo se jim vodoprávního konsensu. Namítají v té příčině jen tolik, že práva na sporný odběr vody nabyli na základě usnesení valné hromady jmenovaného vodního družstva podle § 5 stanov tohoto družstva.

Je ovšem pravda, že podle § 5 těchto stanov členové p.-ského vodního družstva, jimiž st-lé nepopřeně jsou, mají právo na společné užívání melioračního zařízení a na výhody plynoucí z úpravy vodních toků a meliorace, avšak stanovy družstevní nemohou nahraditi vodoprávní konsens, je-li ho podle zák. zapotřebí. Že by Vodní družstvo pro P. a okolí bylo obdrželo vodoprávní konsens odběru vody, a to strojním zařízením, jež st-lé zřídili, a že by st-lé, postavivše strojní zařízení a odebírajíce vodu na základě vodoprávního konsensu, družstvu uděleného, vykonávali oprávnění vodního družstva, st-lé nikdy netvrdili, žádného vodoprávního konsensu nikdy se nedovolávali, tím méně konsensní výměr produkovali. Předpoklad žal. úřadu, že inkriminované jednání st-lů není konsensem kryto, není tedy stížností nikterak vyvrácen.

Skutková podstata přestupku § 72 vod. zák. je arci dána jen tehdy, když jde o činnost neb opomenutí, jímž vodní zákon byl přestoupen. Jednáním st-lů byl by však vodní zákon přestoupen jen tehdy, jestliže k tomu, co podnikli, bylo podle vod. zák. vodoprávního konsensu zapotřebí. Již podle § 17 odst. 2 vod. zák. je však vodoprávního konsensu zapotřebí i ve vodách soukromých, když užíváním jich působí se na cizí práva vodní.

Stížnost v té příčině namítá, že cizí práva, o která tu může jíti, zejména práva Vodního družstva pro závlahu pozemků v S., nebyla řádně založena, ježto vodoprávní konsens tomuto vodnímu družstvu nepopřeně udělený nenabyl proti Vodnímu družstvu pro P. a okolí, tedy ani proti st-lům, kteří jsou členy tohoto družstva, právní moci, nebyv tomuto družstvu nikdy doručen.

Než této námitky st-lé v řízení správním nevznesli, ač již první stolice výslovně konstatovala, že Vodnímu družstvu pro závlahu pozemků v S. a Ing. V. T. byl udělen vodoprávní konsens k odběru vody z melioračního odpadu vodního družstva p.-ského. Žal. úřad neměl tedy příčiny otázku právní existence vodního oprávnění Vodního družstva pro závlahu pozemků v S. zkoumati. Než i kdyby byl snad býval povinen z povinnosti úřední otázkou touto se zabývati, nebyl by mohl vodoprávní konsens tomuto družstvu a Ing. V. T. udělený, a formálně nezrušený, pokládati vzhledem k § 83 vod. zák. v tomto trestním řízení za právně neexistentní, a to tím méně, ježto vodoprávní komise o žádosti vodního družstva v S. konaná byla podle správních spisů řádně vyhlášena. Jestliže však žal. úřad mohl za daného právního stavu předpokládati, že nekonsentovanou činností st-lů mohlo býti působeno na cizí práva

vodní, nelze nalézti nezákonnost v tom, že v této činnosti shledal přestupek § 72 vod. zák.

Z těchto úvah také vyplývá, že žal. úřad nejednal proti zákonu, když vodnímu družstvu v S. přiznal legitimaci k návrhu na stíhání uvedeného deliktu ve smyslu § 72 vod. zák. — — —

Č. 11.444.

Školství. — Samospráva obecní: Zákony č. 77/1927 a 169/1930 Sb. nebyl změněn předpis § 2 zák. č. 16/1873 z. z. čes., podle něhož věcný náklad na školy národní nese primérně obec školní, representovaná místní školní radou.

(Nález ze dne 27. září 1934 č. 16.493.)

Věc: Město K. proti okresnímu výboru v Kralupech n. Vlt. o školní rozpočet.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Obecní zastupitelstvo města K., upravujíc podle § 4 odst. 3 zák. č. 77/27 Sb. ve znění zák. č. 169/30 Sb. ve schůzi dne 30. října 1931 školní rozpočet obce K. na r. 1932, usneslo se mezi jiným také vyloučiti z něho položku na školníky, v částce 50.805 Kč preliminovanou, a přenésti ji do rozpočtu obecního.

K odvolání mšr-y zrušil okr. výbor v Kralupech, slyšev ošv, nař. rozhodnutím usnesení obecního zastupitelstva a nařídil, aby položka na školníky byla zařazena opětně do rozpočtu školního. Rozhodnutí je odůvodněno v podstatě takto: Školní obec jest podle ustanovení § 2 zák. č. 16/1873 z. z. čes. povinna postarati se o věcný náklad na obecné školy, k němuž náleží čistění, osvětlování, vytápění místností a pod. Povinnost tu plní podle § 25 zák. č. 292/1920 Sb. svým orgánem, míst. škol. radou, která práce ty může obstarávati toliko zřízenci. Jest tedy výhradným jejím právem také ustanovovati zřízence a rozhodovati o jejich právech a povinnostech; potřeba na ně patří do rozpočtu školního. Obec místní, i když její obvod shoduje se s obvodem obce školní, nemá práva do této kompetence mšr-y jako orgánu školní obce zasahovati. Právní postavení tohoto orgánu vyložil nss v nál. Boh. A 670/21.

Městská obec K. ve stížnosti podané k nss-u shledává stanovisko okr. výboru nezákonným. Odporuje prý zák. č. 77/27 Sb. ve znění zák. č. 169/30 Sb., jímž provedena byla nová úprava finančního hospodářství svazků územní samosprávy a jehož § 4 — podle § 29 — zrušil ustanovení § 2 zák. č. 16/1873 z. z. čes. Z povinnosti místní obce, hraditi schodek školního rozpočtu, vyplývá, že jde o výdaj obce a že jest jejím finančním zájmem zajistiti si náležitý vliv na ustanovení školní potřeby a úhrady. Hradí-li náklad na školní zřízence obec místní, je také oprávněna je ustanovovati, rozhodovati o výši jejich služebních požitků a potřebu na ně preliminovati v rozpočtu obecním. Školní obec nemá žádných příjmů, všechny její potřeby uhražuje obec místní. Úřadem dovolávaného nál. na sporný případ použíti nelze.

Stanovisku stížnosti nemohl nss přisvědčiti.